

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคำที่นักเรียนส่วนมากในชั้นประถมศึกษาปีที่หก ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร มักจะสะกดผิด
2. เพื่อศึกษาลักษณะของการสะกดคำผิดของนักเรียน

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้น ป.5-6 พ.ศ. 2521 จำนวน 10 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มมาเพียงโรงเรียนละ 1 แห่ง ได้ทั้งหมด 10 แห่ง แต่ละแห่ง 30 คน รวมทั้งสิ้น 300 คน โดยไม่แบ่งเป็นนักเรียนเก่งหรืออ่อนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ จัดให้แต่ละกันไป

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบความสามารถในการสะกดคำ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นการเลือกคำที่ถูกต้องในประโยค ประกอบด้วยประโยค และมีคำให้เลือก 4 คำ โดยให้นักเรียนดูจากข้อความในประโยคและเลือก

ถาพาคำที่สะกดถูก และมีความหมายเข้ากับประโยคที่กำหนดให้ ตอนที่ 2 ประกย
 ควบประโยคต่าง ๆ จำนวนหนึ่ง ที่เว้นช่องว่างในแต่ละประโยคไว้ เพื่อให้ให้นักเรียนสะกด
 คำที่มีความหมาย ตรงกับรูปภาพซึ่งกำหนดไว้ให้ในแต่ละประโยค ส่วนตอนที่ 3 เป็นการ
 ให้เขียนคำนอกที่ละคำ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร ที่มีใช้ตัวอย่างประชากร จำนวน
 30 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์แล้วนำไปใช้จริงกับตัวอย่างประชากรที่สุ่มไว้
 แล้ว จำนวน 300 คน ได้รับแบบทดสอบกลับคืนมา คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้วิจัยได้นำ
 ข้อมูลเกี่ยวกับคำที่นักเรียนส่วนมากเขียนสะกดผิด ลักษณะของการสะกดคำผิด มาวิเคราะห์
 ทาคาร้อยละ และนำคำที่นักเรียนส่วนมากสะกดผิด มาจัดกลุ่มคำตามลักษณะการสะกดคำผิด
 โดยคำที่นำมาจัดเข้ากลุ่มนั้นเป็นคำที่สะกดผิดในลักษณะเดียวกัน และมีจำนวนคำตั้งแต่ 5
 คำขึ้นไป ส่วนการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ใช้วิธีคิดคะแนนเป็นร้อยละเช่นกัน โดยยึดเกณฑ์ประเมินผลตามหลักการประเมินผลลาร
 เรียน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2501 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรม
 วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษาปีที่หก จำนวน 300 คน ที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 5-6 พุทธศักราช 2521 จำนวน 10 โรงเรียน ในเกณฑ์ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข
 กล่าวคือมีนักเรียนจำนวนมากถึง 108 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 36 ของจำนวนนักเรียน
 ทั้งหมด ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 40 ลงไป ส่วนคำที่นักเรียนสะกดผิดมากที่สุด คือคำ
 " Health " ซึ่งมีนักเรียนสะกดผิดมากถึงร้อยละ 93.33 และคำที่นักเรียนสะกดผิด
 มากรองลงมาอีก 10 คำ คือ " eraser, blackbeard, umbrella, post office,
 children, nurse, classroom, carelessly, shoes และ
 people " และคำที่นักเรียนสะกดผิดน้อยที่สุดคือคำ " ring " ซึ่งมีนักเรียนสะกดผิด
 ร้อยละ 8.66 และคำที่นักเรียนสะกดผิดน้อยรองลงมา 10 คำคือ " fish, zoe,
 mother, notebook, listen, tree, dish, radio, pencil และ teacher "

โดยทั่วไปคำที่นักเรียนส่วนมากมักเขียนสะกดผิด และมีปัญหาในการสะกด เป็นคำที่มีลักษณะเฉพาะดังนี้

1. เป็นคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) ที่มีตำแหน่งอยู่ทั้งต้นคำ (Initial Cluster) กลางคำ (Middle Cluster) และท้ายคำ (Final Cluster) เช่น คำ Classroom, umbrella และ point เป็นต้น
2. เป็นคำที่มีความยาก คือมีหลายพยางค์ หรือมากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป เช่น คำ carelessly เป็นต้น
3. เป็นคำที่มีรูปอย่างหนึ่ง แต่ออกเสียงเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น สระ o, u ออกเสียงเป็น [ʌ] เช่น คำ monkey, buffalo และพยัญชนะ c ออกเสียงเป็น [k] ราว เช่น คำ carpenter เป็นต้น
4. เป็นคำที่มีรูปพยัญชนะหรือสระปรากฏอยู่แต่ไม่ออกเสียงพยัญชนะหรือสระนั้น (Mute) เช่น ไม่ออกเสียงพยัญชนะ r (Mute r) เช่น คำ shirt หรือสระ e (Mute e) ราว เช่น คำ blouse เป็นต้น
5. เป็นคำที่มีพยัญชนะซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกันเช่น m กับ n เช่น คำ farmer, train l กับ r เช่น คำ eraser, lunch เป็นต้น
6. เป็นคำที่มีรูปพหูพจน์ (Plural Form) เช่น คำ shoes เป็นต้น
7. เป็นคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะหรือสระที่มีรูปการเขียนคล้ายคลึงกัน เช่น m กับ h เช่น คำ mango, ring h กับ k เช่น คำ sock, mouth และ u กับ w เช่น คำ queen, flower เป็นต้น

ส่วนลักษณะการสะกดคำผิดของนักเรียนนั้นปรากฏต่าง ๆ กัน (ดูรายละเอียดจากภาคผนวก

ช.)

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ไม่สะกดคำบางคำในแบบทดสอบ พบว่า ส่วนใหญ่คำที่นักเรียนไม่สะกดทิ้งเว้นว่างไว้ เป็นคำที่ปรากฏอยู่ในตอนที่สองของแบบทดสอบ คือ ตอนที่ให้นักเรียนสะกดคำจากรูปภาพที่กำหนดให้ ซึ่ง

แสดงว่า แบบทดสอบก่อนนี้ค่อนข้างยาก หรือความสามารถในการสะกดคำจากรูปภาพ
ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้ศึกษาถึงลักษณะของการเขียนสะกดคำผิดต่าง ๆ ของ
นักเรียนนั้น พอที่จะประมวลได้ว่านักเรียนมีปัญหาในการสะกดสระเห่า ๆ กับการสะกด
พยัญชนะ คือมีปัญหาอย่างมากในการใช้รูปอักษรแทนทั้งเสียงสระและพยัญชนะ เนื่องจาก
ว่าตัวอักษรในภาษาอังกฤษนั้นตัวหนึ่งอาจแทนเสียงได้หลายเสียง และขณะเดียวกันเสียง
หนึ่ง ๆ ก็อาจใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว และจากลักษณะการเขียนสะกดคำผิดของ
นักเรียนที่ปรากฏออกมาซึ่งได้จัดเป็นหมวดหมู่ของลักษณะที่ผิดไว้นั้นพอสรุปเป็นข้อใหม่ ๆ
ได้ดังนี้

1. ปัญหาการสะกดตกหล่นไปจากคำ (Missing) คือการที่นักเรียนไม่
สะกดตัวอักษรแทนเสียงหนึ่ง ๆ เมื่อรูปคำเดิมปรากฏตัวอักษรตัวนั้น ๆ และไม่ปรากฏ
เสียงของสระหรือเสียงของพยัญชนะ เช่นการไม่สะกดรูปสระที่ไม่ออกเสียงสระ e
(Mute e) เช่นคำ carelessly, post office ซึ่งนักเรียนสะกดเป็น
carlessly, post offic - การไม่สะกดรูปพยัญชนะ r ที่ไม่ออกเสียง r
(mute r) เช่นคำ blackboard, horse ซึ่งนักเรียนสะกดเป็น
blackboad, hose หรือการไม่สะกดรูปพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงพยัญชนะ g และ h
(Mute g, h) เช่นคำ eight, night ซึ่งนักเรียนสะกดเป็น eigt,
nigt ซึ่งลักษณะการสะกดผิดดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮิมเบอร์
(Hymer, 1963) และคำกล่าวของ ชอท์เนสซี (Shaughnessy 1977: 190-
194) ที่พบว่า ลักษณะการสะกดผิดประการหนึ่งก็คือการตัดตัวอักษรออก (Omission)
หรือการละพยัญชนะบางตัว

2. ปัญหาการสะกดเพิ่มเติมเข้าไปในคำ (Adding) คือการที่นักเรียน
สะกดอักษรแทนเสียงหนึ่ง ๆ เพิ่มเติมไปในคำเมื่อรูปคำเดิมไม่ปรากฏตัวอักษรนั้น ๆ
เช่น การสะกดคำที่รูปคำเดิม ไม่มีพยัญชนะซ้อน (Double Consonant) แต่
นักเรียนสะกดพยัญชนะอีกตัวที่เหมือนกับตัวเดิมเพิ่มเติมเข้าไป ทำให้กลายเป็นพยัญชนะซ้อน

เช่นคำ money, eraser, ruler โดยนักเรียนสะกดเป็น monny, erasser ruller ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษารอง กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) และคำกล่าวของ ซอห์นเนสซี (Shaughnessy 1977: 190-194) ที่พบว่าข้อผิดพลาดในการสะกดคำแบบหนึ่งคือ การละหยัญชนะซ้อนหรือซ้อนพยัญชนะติดที่ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าตัวสะกดของพยางค์แรก เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ถัดมา หรือแม้จะไม่เป็นตัวสะกดของพยางค์หน้า เช่น banana นักเรียนก็อาจเข้าใจว่าตัว n นั้น อาจเป็นเสียงสะกดของพยางค์หน้าก็ได้ โดยสะกดเป็น bannana

3. ปัญหาการสะกดรูปสระต่าง ๆ หลายตัวแทนเสียงสระหนึ่ง เช่น การสะกดรูปสระแทนเสียง [ɔ] ในคำ children, color, picture, question เช่นนักเรียนสะกดเป็น childran, coler, picter, queston เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [ɪ] ในคำ bicycle, village, monkey เช่นนักเรียนสะกดเป็น bicicle, villege, monky เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [e] ในคำ elephants, friend เช่นนักเรียนสะกดเป็น alephants, friand เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [i:] ในคำ teacher, zebra เช่นนักเรียนสะกดเป็น tescher, zeebra เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [ʌ] ในคำ luncheh, brother เช่นนักเรียนสะกดเป็น lounch, brather เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [ɔ:] ในคำ volley ball เช่นนักเรียนสะกดเป็น valley ball เป็นต้น

การสะกดรูปสระแทนเสียง [au] ในคำ mouth, flower เช่นนักเรียนสะกดเป็น moth, flouwer เป็นต้น

ลักษณะการสะกดผิดดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษารอง กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) ที่พบลักษณะในการสะกดคำผิดของนิสิตลักษณะหนึ่งคือ การสับสนเสียงและรูปสระ

และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของประไพศรี วงศ์สุรภี (2516) ที่พบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการสะกดสระทั้งสระเดี่ยว เช่น สระ a, e, o ที่ออกเสียงเป็น [ə] สระ a, e, i ที่ออกเสียงเป็น [i] และสระ a, e ที่ออกเสียงเป็น [e] เป็นต้น และสระผสมที่เป็นปัญหาได้แก่ au, ou ที่ออกเสียงเป็น [ɔ:] ที่ออกเสียงเป็น [au] และ [ʌ] และสระ ai ที่ออกเสียงเป็น [ei] ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนจำรูปสระแทนเสียงไม่ได้ เพราะในภาษาอังกฤษนั้น รูปสระตัวเดียวอาจแทนเสียงได้หลาย ๆ เสียง หรือนักเรียนอาจนึกเสียงและรูปสระในภาษาไทยเป็นมาตรฐานในการเทียบเสียง ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะเสียงสระในภาษาไทยมีเสียงค่อนข้างคงที่

4. ปัญหาการเรียงลำดับอักษรสลับที่กัน (Reverse) คือการที่นักเรียนสะกดคำต่าง ๆ โดยเรียงอักษรสลับตำแหน่งกัน เช่นสะกดเป็น blackborad, wacht, pictuer, bria เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานิคอลส์ (Nichols 1977: 1945-A) และคำกล่าวของชอห์นเนสซี (Shaughnessy 1977: 190 - 194) ที่พบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการสะกดคำข้อหนึ่งคือ การกลับลำดับตัวอักษรในคำ หรือการเรียงตัวอักษรผิดที่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีหลักการในการผสมคำในภาษาอังกฤษไม่ดี คืออาจจะไม่เข้าใจหรือมีความสับสนในการเรียงตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ทำให้รูปคำที่ออกมาไม่มีความหมาย

5. ปัญหาการเขียนพยัญชนะผิด (Wrong Alphabet) ได้แก่การที่นักเรียนเขียนตัวพยัญชนะต่าง ๆ ที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกัน หรือมีเสียงของพยัญชนะใกล้เคียงกันมาก เช่น เขียนตัวพยัญชนะ b เป็น d และ d เป็น b m เป็น n และ n เป็น m t เป็น l, h เป็น k, l เป็น r และ r เป็น l ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพยัญชนะตัวดังกล่าวมีรูปร่างหรือมีเสียงของพยัญชนะคล้ายคลึงกันมาก จึงทำให้นักเรียนจำสับสนหรืออาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนหรือย้ำเตือนให้จำรูป และเขียนรูปพยัญชนะตัวเหล่านี้จนคล่อง หรือบางทีอาจเขียนผิดเพราะความไม่รอบคอบก็ได้

6. ปัญหาการสะกดรูปพยัญชนะแทนเสียงพยัญชนะต่าง ๆ เช่น การสะกดรูปพยัญชนะต่อไปนี้

การสะกดรูปพยัญชนะ th ที่ออกเสียงเป็น [θ]

การสะกดรูปพยัญชนะ sh ที่ออกเสียงเป็น [ʃ]

การสะกดรูปพยัญชนะ ch ที่ออกเสียงเป็น [tʃ]

การสะกดรูปพยัญชนะ t และ s ที่ออกเสียงเป็น [ʒ]

การสะกดรูปพยัญชนะ se ที่ออกเสียงเป็น [z]

การสะกดรูปพยัญชนะ r ที่ออกเสียงเป็น [r]

เสียงของพยัญชนะต่าง ๆ ดังกล่าวล้วนแต่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย นักเรียนย่อมต้องมีปัญหาในการใช้รูปพยัญชนะแทนเสียงพยัญชนะต่าง ๆ เหล่านี้อย่างแน่นอน โดยที่นักเรียนมักจะยึดเสียงของพยัญชนะต่าง ๆ ในภาษาเป็นแนวเทียบ และเขียนสะกด เช่น อาจใช้แนวเทียบว่า

เสียงของพยัญชนะ r ตรงกับเสียงของตัว ร, ล ในภาษาไทย

เสียงของพยัญชนะ th ที่ออกเสียงเป็น [θ] ตรงกับเสียง ท ในภาษาไทย

เสียงของพยัญชนะ sh ที่ออกเสียงเป็น [ʃ] ตรงกับเสียง ช ในภาษาไทย

เสียงของพยัญชนะ ch ที่ออกเสียงเป็น [tʃ] ตรงกับเสียง ช ในภาษาไทย

เสียงของพยัญชนะ t, s ที่ออกเสียงเป็น [ʒ] ตรงกับเสียง ซ ในภาษาไทย

เสียงของพยัญชนะ se ที่ออกเสียงเป็น [z] ตรงกับเสียง ซ ในภาษาไทย

การใช้แนวเทียบเสียงที่ผิดนี้ อาจทำให้นักเรียนสับสนในการออกเสียงพยัญชนะต่าง ๆ เหล่านี้ผิด ซึ่งทำให้นักเรียนสะกดรูปพยัญชนะแทนเสียงต่าง ๆ เหล่านี้ ผิดตามไปด้วย

ที่น่าสนใจอีกประเภทหนึ่งก็คือ พยัญชนะ ความกล้า (Cluster) ที่มีตำแหน่ง อยู่ที่ต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เช่นคำ clock, umbrella, count ซึ่งแม้แต่ใน ภาษาไทยของเราเอง เด็กก็ยังมักมีปัญหาเรื่องการสะกดพยัญชนะ ความกล้า ร, ล, ว อยู่มาก เช่นกัน จุดที่เป็นปัญหาของนักเรียนไม่สะกดพยัญชนะความกล้าตัวที่ 1 หรือตัวที่ 2 เช่นสะกด clock เป็น cock, umbrella เป็น umberlla และ count เป็น cout ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษารองประไพศรี วงศ์สุรภักดิ์ (2516) และคำกล่าวของชอห์นเนสซี (Shaughnessy 1974: 1902194) ที่พบว่า พยัญชนะที่นักเรียนมีปัญหาในการสะกด โคนแก่ พยัญชนะความกล้า ซึ่งนักเรียนมักจะสะกดพยัญชนะความกล้าผิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ คุนชูซึ่งเป็นผู้ถ่ายทอดคำออกเสียงพยัญชนะความกล้าเหล่านี้ไม่ชัดเจน หรือออกเสียงไม่ครบ ทำให้เด็กได้ยินเสียงพยัญชนะความกล้าไม่ครบ และเมื่อเวลาสะกดเด็กก็สะกดตกหล่นไป และอาจเป็น เพราะ เด็กไม่จำรูปการสะกดพยัญชนะความกล้า ให้แม่นยำด้วยก็ได้ อีกประการ หนึ่งครูอาจจะออกเสียงความกล้าเป็นแบบใดถูกตอง แต่นักเรียนไม่สามารถออกเสียงความกล้า ใดถูกตอง เพราะอาจได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอ แม้แต่ในภาษาไทยเราเอง เด็กยังไม่ สามารถออกเสียงคำความกล้าใดถูกตอง เช่นเสียงความกล้าของ ร และ ล ซึ่งเทียบได้ กับเสียงความกล้า [..l] และ [..r] ในภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นในการถ่ายทอด เสียงความกล้าออกมา เป็นตัวพยัญชนะความกล้า นั้น จึงทำให้เด็กสะกดพยัญชนะความกล้าตกหล่น ไปเพราะตัวเองมีใ้คออกเสียงพยัญชนะความกล้าบางตัวออกมานั่นเอง

7. ปัญหาผันไวยากรณ์ (Grammar) ที่พบคือ

ปัญหาในการเติมปัจจัย (Suffix) ลงไปท้ายรากคำ (Root) ในขั้น ใดแก่การเติมปัจจัย s, es ลงท้ายคำเติมเพื่อทำให้รูปคำเติมกลายเป็นรูปพหูพจน์ (Plural Form) ส่วนใหญ่ นักเรียนจะไม่เติม s, es ลงท้ายคำเติม เพื่อทำให้ เป็นรูปพหูพจน์ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าลักษณะของภาษาไทยต่างกับลักษณะของภาษาอังกฤษ ในข้อ ที่ว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่มีกริยาวิภัติปัจจัย เพื่อเปลี่ยนแปลงรูปของคำ ส่วนภาษาอังกฤษ นั้นเปลี่ยนแปลงรูปและหน้าที่ของคำ โดยการเติมวิภัติปัจจัยลงไปท้ายรากคำ เช่นคำว่า เสือ ทำเป็นรูปพหูพจน์ โดยการใส่จุดศัพท์บอกจำนวนไว้หลังคำเท่านั้น เช่น เสือหลายตัว หรือ เสือ ๒ ตัว เป็นต้น ส่วนในภาษาอังกฤษ ทำให้เป็นรูปพหูพจน์โดยการเติมปัจจัย

(Suffix) s หรือ es หรืออื่น ๆ ลงท้ายคำท้าย นอกเหนือไปจากคุณศัพท์บอกจำนวน เช่น many tigers, two tigers ซึ่งการที่นักเรียนไม่เติม s, es ลงท้ายคำเพื่อเปลี่ยนรูปคำเป็นรูปพหูพจน์นี้อาจเป็นเพราะนักเรียนเคยชินกับลักษณะของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของนักเรียนเอง

8. ปัญหาการโยงเข้าหาคำที่มีเสียงใกล้เคียงกับคำเดิม เช่น การสะกดคำ nurse เป็น nose, watch เป็น was, queen เป็น green ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) และผลการศึกษาของนิโคลส์ (Nichols 1977: 1945-A) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในคำสะกดคำชวหนึ่ง การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกันแทนคำที่ถูกต้อง หรือการเทียบแนวการสะกดคำจากคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนสะกดคำเดิมไม่ได้ จึงพยายามโยงไปหาคำที่มีเสียงคล้ายคลึงกันกับคำเดิมซึ่งเป็นคำที่ตนสามารถสะกดได้ และคิดว่าเป็นคำที่ใช้แทนกันได้

9. ปัญหาการโยงเข้าหาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำเดิม เช่น การสะกดคำ nurse เป็น doctor, television เป็น radio และ fork เป็น spoon เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนสะกดคำเดิมไม่ได้ จึงพยายามโยงไปหาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำเดิมนั้น ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนสะกดได้คล่อง และคิดว่าเป็นคำที่ใช้แทนกันได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป สำหรับครูผู้สอน

1. ด้านตัวครู

1.1 ครูผู้สอนควรมีโอกาส ควรเข้ารับการอบรมไม่ว่าจะเป็นการอบรมในระยะสั้น หรือการอบรมในระยะยาวก็ได้ เพื่อให้ทราบนโยบาย และแนวทางการเรียนการสอนแบบใหม่ ตลอดจนทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักวิธีสอนและนำเนื้อหาในหนังสือมาศึกษาโดยละเอียด เพื่อสามารถนำไปสอนได้ถูกวิธี เพราะครูที่จะสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นชั้นที่เริ่มเรียนนั้น ควรจะมีความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และมีความรู้ในถ้อยคำสอน เพราะนักเรียนจะได้มีพื้นฐานที่มั่นคง และเกิดความสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

1.2 ในระยะเวลาก่อนโรงเรียนเปิดเทอมเริ่มปีการศึกษาใหม่ ครูควรจะได้เตรียมตัวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการสอน เช่น รวบรวมคำที่เด็กต้องเรียนตลอดปี คำเหล่านั้นควรเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และเป็นคำที่ต่อเนื่องกันระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จัดลำดับไว้ในแต่ละภาค แต่ละสัปดาห์ แต่ละบทจะสอนดีคำเป็นต้น โดยศึกษาวิธีการสอนสะกดคำ หรือการออกเสียงคำที่เป็นปัญหาจากคู่มือครู หรือจากเทพประกอขยบทเรียนที่ทางกระทรวงฯ ได้เตรียมไว้ เพื่อฝึกครูและฝึกนักเรียน โดยเฉพาะ นอกจากนั้นก็ควรรวบรวมเทคนิควิธีสอน กิจกรรม อุปกรณ์ (สื่อการเรียน) ไว้หลาย ๆ ประเภท

1.3 ครูผู้สอนควรจะต้องเป็นหน้าที่ และความรับผิดชอบโดยตรงที่จะให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์รวมทั้งความสนใจ ความพอใจในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เกิดมีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการสะกดคำผิดต่าง ๆ

1.4 ในฐานะที่ครูเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่าบุคคลอื่น และเป็นผู้ที่นักเรียนจะยึดเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ครูจะคงสะกดคำใหญ่ทุกของทั้งเวลาเขียนบนกระดานดำ และการตรวจแบบฝึกหัด เพื่อเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน

1.5 ครูควรคำนึงถึงความจริงที่ว่า ภาษาอังกฤษมีทั้งแบบอังกฤษ (British English) และแบบอเมริกัน (American English) ลักษณะของการสะกดคำบางคำจึงต่างกัน ครูควรทำความเข้าใจแก่นักเรียนก่อนว่า จะยึดถือเพียงแบบเดียว

2. ด้านการปรับปรุงการสอน

2.1 ครูควรจะมีบัตรผสมอักษร (Phonic cards) บัตรคำอักษร ทั้งตัวพิมพ์ใหญ่ ตัวพิมพ์เล็ก ตัวเขียนใหญ่และตัวเขียนเล็ก บัตรภาพ บัตรคำ แผนป้ายสำดี และกระเป๋าดังไว้ เพื่อให้นักเรียนดำเนินการผสมอักษรและดำเนินการสะกดคำศัพท์ หรืออาจมอบหมายให้นักเรียนแต่ละคนหรือนักเรียนเป็นกลุ่ม ช่วยกันทำเพื่อเคยใจเป็นสมบัติของตัวเองหรือสมบัติของกลุ่มก็ได้

2.2 จัดให้มีการสอนซ่อมเสริม (Remedial Teaching) เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการสะกดคำ ทั้งนี้ควรมีการสังเกตความสามารถของนักเรียน มีการแก้ไข และมีการวัดผลโดยสม่ำเสมอ ซึ่งอาจทำได้ทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

3. ด้านการฝึกฝนนักเรียน

3.1 ครูควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ อันจะช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม และได้แสดงความคิดเห็น และรับผิดชอบอีกด้วย

3.2 ครูต้องฝึกให้นักเรียน รู้จักใช้พจนานุกรมให้เป็นนิสัย เมื่อต้องการศึกษาและค้นคว้าหาคำศัพท์หรือเมื่อต้องการตรวจสอบคำที่ไม่แน่ใจว่าสะกดถูกต้องหรือไม่ และควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การเขียนสะกดคำในสิ่งพิมพ์ หรือสื่อมวลชนต่าง ๆ อาจมีข้อผิดพลาดได้ สำหรับในระดับชั้นประถมศึกษา ครูอาจจัดกิจกรรม เพื่อเตรียมการใช้พจนานุกรมแก่นักเรียน คือเมื่อนักเรียนเรียนจบแต่ละบท ให้รวบรวมคำศัพท์แต่ละบท

เรียนลงในสมุด โดยเรียงคำศัพท์ตามลำดับอักษร (a, b, c) และให้นักเรียน วาดภาพประกอบคำศัพท์

3.3 ในการสอนสะกดคำ ครูต้องเน้นทั้งสระและพยัญชนะให้เท่า ๆ กัน

3.4 ในการสอนอ่าน ครูต้องสอนนักเรียนให้ออกเสียงสระและพยัญชนะ ให้ออกเสียงดัง เพื่อช่วยนักเรียนเวลาใช้ตัวอักษรแทนเสียงนั้น ๆ

3.5 ถ้านักเรียนยังไม่ค่อยจะแม่นยำด้านการเขียนสะกดคำ ครูควรให้ การบ้านหรือแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสะกดคำ ในลักษณะที่คล้าย ๆ กันที่ปรากฏใน หนังสือเรียนก็ได้ ขณะเดียวกันก็ควรพิจารณาศัพท์ใหม่ในภาษาหรือง่ายเกินไป การตรวจ แบบฝึกหัดของทำอย่างละเอียดและแก้ไขคำศัพท์ที่นักเรียนเขียนผิดให้เห็นอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันในการฝึกหัดทักษะการเขียนอื่น ๆ ครูต้องเน้นให้นักเรียนระมัดระวังการสะกด คำใหญ่ของถ้อย

3.6 การเขียนตามคำบอก (Dictation) มีความสำคัญมาก ครูควรจัดใหม่เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนได้เอาใจใส่ในการสะกดคำ อย่างถูกต้องและฝึกทักษะในการฟัง

3.7 ในการสอนสะกดคำครูพึงคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ของเด็กด้วย เด็กมีความสามารถในการสะกดคำแตกต่างกันมาก ฉะนั้นจึงไม่ควรกะเกณฑ์ ให้นักเรียนสะกดคำให้เท่า ๆ กับทุกคน อนึ่งครูควรให้นักเรียนที่เก่งและมีความรับผิดชอบ เป็นที่เลี้ยงสอนเพิ่มเติมนอกเวลา แต่ครูจะต้องคอยหมั่นตรวจสอบว่าที่เลี้ยงทำตามที่มอบหมายหน้าที่ได้หรือไม่ ถ้าไม่ทำอาจตั้งคนอื่นเป็นที่เลี้ยงแทนก็ได้

3.8 ควรให้นักเรียนมีโอกาสพบเห็น ลักษณะที่สะกดถูกต้องของคำที่ เป็นปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยจัดทำเป็นแบบถ้อย บัตรคำ ติดไว้ในห้องเรียน หรือในที่ซึ่งนักเรียนทุกคนในโรงเรียนสามารถเห็นได้ และควรเปลี่ยนอยู่เสมอ ๆ เมื่อ นักเรียนจำได้อย่างแม่นยำ

4. สถานการณ์กระตุ้นความสนใจของนักเรียน

ครูควรสร้างบรรยากาศ หรือสนับสนุนให้นักเรียนมีความสนใจ และ ฝักใฝ่หรือร้อนที่จะปรับปรุง และพัฒนาการสะกดคำของตนเองเช่น

4.1 ในแต่ละสัปดาห์ครูควรทำแผนภูมิความก้าวหน้า ในการสะกคคำ ของนักเรียนแต่ละคน

4.2 จัดมุมหนังสือเพื่อช่วยเสริมประสบการณ์ให้กับนักเรียนเกี่ยวกับคำ และการใช้ภาษากาย

4.3 จัดกิจกรรมแข่งขันการเขียนสะกคคำ ภายในห้องเรียน ภายใน โรงเรียน และระหว่างโรงเรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกฝนอยู่เสมอ และ เป็นการเสริมแรงตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้อีกด้วย

4.4 การให้เล่นเกม การให้รางวัล โดยคะแนน คำชมเชย ให้คำ ทาลา สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสนใจ และมีทัศนคติ ที่ดีในการเขียนสะกคคำด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับกาจัดทำหลักสูตร

คณะกรรมการจัดทำหลักสูตร และสื่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีชัยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรใ้ศึกษางานวิจัยฉบับนี้ เพื่อ เป็นข้อมูลหากจะมีการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ท่อไป ทั้งในด้านเนื้อหา และการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อ ๆ ไป

ควรจะได้มีการศึกษาการเขียนสะกคคำฝึกในภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ บ้าง เช่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น เพื่อเป็นแนว ทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ใ้มองเห็นปัญหาการสะกคคำ และใ้ทราบขอบกพร่องในการ สะกคคำของนักเรียนเพื่อนำไปปรับปรุง การสอนเขียนสะกคคำภาษาอังกฤษ ใ้มีประสิทธิภาพ คียงขึ้น